

Nagrobnica,

katero je o pokopu prečastitega gospoda

FRANCA JUVANČIČA,

bivšega častnega korarja Lavantinske stolne cerkve, odlikovanca z vitežkim križem ces. avstr. Franc-Jožefovega reda, knezo-škofijskega konzistorijalnega svetovalca, kanonika Strasburškega kapitola, dekana in farnega predstojnika pri Novicerkvi,

govoril

Dr Mihael Napotnik,

profesor bogoslovja.

V MARIBORU, 1884.

Založil pisatelj. -- Tiskal J. Leon.

Nagrobnica,

katero je o pokopu prečastitega gospoda

FRANCA JUVANČIČA,

bivšega častnega korarja Lavantinske stolne cerkve, odlikovanca z vitežkim križem ces. avstr. Franc-Jozefovega reda, knezo-škofijskega konzistorijalnega svetovalca, kanonika Strasburškega kapitola, dekana in farnega predstojnika pri Novicerkvi,

govoril

Dr. Mihael Napotnik,
profesor bogoslovja

V MARIBORU, 1884.

Založil pisatelj. — Tiskal J. Leon.

7887/10

Nagrobna

Stein je o pokopu preobstitve zopoda

FRANCA JUVANČIČA

divnega našnega korarja Lavantinske stolne cerkve odlikovana z viškim
kriem ces. avst. Franj. tožlovega reda knoz-škofjskega konzistorijalnega
svetovalec kanonik strasburškega kaptola dekana in farana pred

Rojaku rojak!

izročil

Dr. Michael Neppotnik

101887

N 263/1951

V MARIBORU 1884

Čisto št. 101887/10

Za pokojnim pa bratje!
nečem, da žalujete,
kakor oni, ki nimajo upanja —
da se zopet vidijo.

(I. Tesal. 4, 12.)

«Boljše je iti v hišo žalovanja kakor pa v hišo razveseljevanja govori in uči sv. Duh po modrem Salomonu». (Eccles. 7, 3.) V tako hišo prepolno odkritosrčnega, resnobnega žalovanja smo danes prihiteli od blizo in daleč. Lepa novocerkovska fara je osirotela in je postala vdova, zgubivši svojega ljubljenelega duhovnega očeta in svojega premilega dušnega pastirja. Minoli petek zgodaj v jutro je namreč nehalo biti preblago in plemenito srce prečastitega gospoda Franca Juvančiča tukajšnjega dekana in farnega predstojnika. Kakor je žalostni glas o nagli smrti tega vzglednega in vevrednega duhovnika hudo pretresel vse farane novocerkovske, tako je napolnil vsepovsodi, kamor je dospel — po sosednih župnijah in dekanijah pa po celej široki škofiji Lavantinski z bridko otožnostjo mnogoštevilne znanke, prijatelje, duhovne brate in sodelavce visokega pokojnika.

Sicer pa tolika zguba zasluži tudi toliko žalost. Vsesplošna zguba tirja vsesplošno žalost. Res krščanski poslušalci! vi smete in zamorete prelivati vroče solze srčne žalosti po zgubi tako dobrega očeta, modrega učenika in tako zanesljivega vodnika po ozkotesni stezi v nebeško domovino. Med tem pa, ko ližete gorke solze, katerih so pokojni gospod popolnoma vredni, ko jokate in žalujete, pravim, molite ob enem in prosite, da so te solze tudi nekako polajšilo na natančni tehtnici Božje pravice; pa da služijo tudi vam ljubljeni v Gospodu! v dušni prid, da vam služijo k večnemu zveličanju.

Toda kako je to mogoče, me hočete morebiti vprašati; vsaj vender velika žalost zavira pobož ne molitve, zabranjuje dobra dela? Na to povsem opravičeno vprašanje odgovarjam z besedami, katere je naj modrejši vseh kraljev zapisal: «Boljše je iti v hišo žalovanja, kakor pa v hišo razveseljevanja. V prvi se spomenja konec vseh ljudij in še živeč človek premišljuje, kaj bode v prihodnje.» (Eccles. 7, 3.) Te pomenljive besede nas jasno učé, zakaj je zveličavnejše,

podati se v hišo žalosti kakor pak v hišo veselja — zato namreč, ker se človek v nesreči in žalosti poprej obrne k Bogu kakor pa v sreči in veselji. Če se pa človek zaupno obrne k Bogu, ga tudi Bog milostno pogleda, mu ponudi svojo mogočno roko, mu podeli svojo sveto milost. Kadar si človek ni kod ni kam ne ve in ne more pomagati, takrat stopi pred svojega dobrotljivega nebeškega Očeta pa Njemu potoži, Njemu odkrije svoje skeleče srčne rane. Da! prav posebno v trpljenji in v bolečinah se jame človek znovič pogovarjati z Bogom.

Jednako ste se tudi vi užaljeni farani novocerkovski! morebiti pretečene dni bliže pomeknili k Bogu, kakor si to samí domišljujete. Prav od petka sem, ko vas je zadela silna nesreča in težko nadomestljiva zguba, pa do tega prežalostnega trenutka, ko se vam vse, kakor nekdanj Salomonu, ničemurno dozdeva in vas, kakor sv. Pavla svoj čas, skoro življenje več ne veseli, ste se morda v duhu pogovarjali z Bogom — ste Njemu stavili resnomilo vprašanje: O preljubi in predragi Oče nebeški! pokaj si nas pogreznil v toliko žalost, si nam uročil toliko zgubo, da si nam vzel preizvrstnega dušnega pastirja, ki nas je vedno vodil po zdravi in tečni paši krščanskega življenja? Ali dobrotni Bog vam jednako resnomilo odgovarja po preroku Jzaiji, temu evangelistu starega testamenta: «Moje misli niso vaše misli; moja pota niso vaša pota, govori Gospod. Kajti kakor je nebo više od zemlje, tako so moja pota viša od vaših in moje misli više od vaših misel.» (Jzaij. 55, 8. 9.) Mar ni Bog Gospod, ki suče vse svetove po volji svoji, ki solncu veleva, da sija; pa mu zaukazuje, da zahaja k gnadi Božji. Ali ni On preštel vseh vaših lasij in ali ni On postavil vašemu življenju mejnika, katerega nihče prestopiti ne sme niti ne more?

Kaj porečete na take in ednake svetopisemske besede? Se li ne boste hipoma vdali v voljo Božjo in nagloma vklonili skrivnosti polnim namenom in naklepom Božje previdnosti, ki vse reči od kraja do konca tako modro vredeže? (Sap. 8, 1.) Odjenjali li ne bote od prevelike žalosti, ko vas sama večna Beseda Jezus Kristus tolaži, kakor je tolažil Marto in Marijo, one dve ljubeznjive sestrici svojega prijatelja Lazara. «Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor veruje v mene, ta bode živel, dasiravno je umrl. In vsak, ki živi in veruje v mene, ne bo umrl vekomaj. Veruješ li to Marta? . . . Če veruješ, videla bodeš veličastvo Božje!» (Jan. 11, 25. 26. 40.) In v tem trenutku zakliče Jezus Lazara, po katerem se mu je bilo oko do solz porosilo, iz groba pa njegovemu mrtvemu truplu vdihne novo življenje. Popolnem tako se hoče tudi s tem le mrtvim telom, katero danes — v globoko žalost utopljeni — spremljamo v naročje matere zemlje, takisto pravim, se hoče tudi s temi le telesnimi ostanki zgoditi, se ve, ne takoj v tem hipu pač pa gotovo na dan splošnega vstajenja mesa. — Tudi v evangeliji, ki se vam je danes

na triindvajseto pobinkoštno nedeljo prebralo pri dopoldanski službi Božji, pripoveda sv. evangelist Matevž ta le preveseli in tolažbe polni dogodek. «Jezus je ravno množici pridigoval, ko dospé k Njemu neki starešina, se mu pokloni in reče: Hči moja je ravnokar umrla, ali pridi in položi na-njo roko svojo in oživila bo. In Jezus vstane in odide za njim — on in učenci njegovi. . . . In dospevši v hišo starešininu, ugleda piskače in ljudstvo, ki je hromelo. In reče njim, odstopite! Kajti deklica ni umrla, ona le spi. In posmehovali so se mu. Ko je pa ljudstvo izgnal, vnide in jo prime za roko in deklica vstane. In ta dogodek se je raglasil po vsej tistej zemlji.» (Mat. 9, 18. 19. 23—26.) Tudi vam, ki danes svoje oči v solzah kopate, lahko porečem jaz: ranjki gospod le spijo, spijo spanje pravičnega; pa udarla bode ura, ko se bodo zopet prebudili k novemu nikdar več smrti zapadlemu življenju. In ta sladki up, da se zopet vidite in zedinite s svojim nepozabljivim dušnim pastirjem, vas mar ne more in ne mora napolnjevati s tolažbo, ki blagodejno hladi in krepi vsako tudi v najglobljo žalost potopljeno srce?

In ko vas sam Božji Zveličar tolaži rekoč: Ne žalujte, jaz sem vaš dobri pastir, ki dam življenje za svoje ovce; pa tudi bogato plačujem svoje sopastirje in je prav zato preseljujem k svojemu nebeškemu Očetu, da so tudi moji služabniki in hlapci tam, kjer sem jaz in je moj Oče — ko vas, pravim, Jezus sam tako krepko tolaži, piše vam danes tudi slavni učitelj narodov sv. apostol Pavel tolažilno pismo, kakoršno je pred osemnajstimi stoletji poslal svojim dragim Tesaloničanom, ki so prehudo žalovali po umrlih bratih in sestrah. «Za pokojnim pa bratje! nečem, da žalujete, kakor oni, ki nimajo upanja. Kajti če mi verujemo, da je Jezus umrl in vstal, bode Bog tudi one, ki so v Jezusu zaspali, ž Njim pripeljal. To vam pa povem po besedi Gospodovi, da mi, ki še živimo, ki smo ostali za prihod Gospodov, ne bomo prehiteli onih, ki so že zaspali. Kajti sam Gospod bode ob povelji in glasu arhangelá in na trobento Božjo stopil doli z nebá in zamrli v Kristusu bodo vstali najpoprej. Potem bodemo mi, še živeči in preostali, ž njimi vred vzeti na oblakih Gospodu nasproti v zrak. In nato bodemo vedno s Gospodom. Zatorej tolažite drug drugega s temi besedami.» (I. Tesal. 4, 12—17.)

Te resnega prevdarka vredne besede Pavlove, govoreče o smrti, vstajenji in o sodbi, naj vas dragi kristijani! nagnejo k iskreni želji in železni volji, da se učite pri mrtvaškem odru svojega dušnega pastirja srečne smrti. Ta nauk je najvažnejši izmed vseh naukov. Gorjé človeku, ki bi ga v življenji lahko-mišljeno preziral ali pa celó prezrl. Srečne smrti se je treba prav zgodaj učiti. Še pri polnem zdravji moraš že misliti na

*

svojo smrt. Ob času nevarne bolezni bi utegnilo prepozno biti. Da! smrt ni greh, ona je le plačilo greha; tudi še ni nobeno gorjé, ni nobeno zlo. Pa najhujše gorje in najstrašnejše zlo — to je slaba, nesrečna smrt, je smrt grešnika nespokornika.

Kako boš živel kristijan! tako boš umrl. Kako boš umrl, tako boš prišel pred sodbo. Kako boš prišel pred sodbo, tako boš sojen. Kako boš sojen, tako boš zanaprej živel — večno srečno ali pa večno nesrečno. Enega edinega sodnika imaš, ako pri tem zgubiš, ni pomoči pri drugem. Zatorej pako, ako hočeš umreti za življenje, moraš živeti za smrt. Tako so pokojni gospod čednostno živeli in so umrli prav lepo. Tega krepostnega življenja in te srečne, blažene smrti se učite pri poduka polni rakvi svojega uzornega dušnega pastirja. Najranjki gospod še pri svoji smrti predramijo nekatere grešnike, kakor je Samson še pri svoji smrti več sovražnikov Božjih vkončal, kakor poprej v življenji.

Da so pokojni gospod v resnici posnemanja vreden mož, pokazalo nam bode njihovo na dobrih delih in zlatih zaslugah bogato življenje, ki si ga hočemo sedaj, se vé, le površno ogledati. —

Prečastiti gospod Franc Juvančič so bili dne 9. septembra 1802 rojeni v divno-lepi okolici «Jamne» imenovani, ki leži skoro v sredi sladkih vinskih goric Konjiških. Njihovi stariši — oče je bil oskrbnik cesarskih cest — niso bili bogati niti posebno premožni pač pa so bili pošteni in pobožni, bogo- in ljudoljubni krščani. Kako vrlo so vender vse svoje otroke izredili! Najstarejši sin Sigismund je dne 19. septembra 1819 postal duhovnik ter je bil pozneje knezoškofijski dvorni kapelan, korar stolne cerkve Lavantinske in je dne 15. januarja 1845 umrl kot mnogozaslužni nadžupnik v Laškem trgu. Hčerke so vse postale prav pridne in bogaboječe gospé. Tudi mlajšega sinka Franceta so skrbni stariši kmalu privadili onih čednosti, ki so največa lepota in najboljša dota vsakemu otroku: strahu Božjega, ki je bil in bode začetek modrosti (Preg. 1, 7.) pa tudi korenina neustrašljivega značaja; so ga privadili tihomirne pohlevnosti, radovoljne in nemudne vbogljivosti ali zveste pokorščine. Oče se je vedno ostro vedel proti sinu; a zarad tega ni pojemala ljubezen v sinu do očeta ni i v očetu do sina; ampak od dne do dne je naraščala in se krepko-živa ohranila noter do groba in še črez grob. Sploh so se stariši in otroci med seboj tako ljubili in spoštovali, da je ta medsebojna ljubezen in je to obojestransko spoštovanje poglavitna čednost izmed drugih spomina in posneme vrednih čednostij v vrli Juvančičevi familiji. Krš-

čanski stariši! ravnajte se po tem vzgledu in odgojajte po tem pravilu svoje otročiče. Dobro vzgojeni otroci so najdragocenejše blago za ta in oni svet. Hvale vredna dejanja pridnih otrok osrečujejo še stariše, ko že po njihovih grobovih trava raste; nasprotni pa tudi hudobna dela spridenih otrok težé še po smrti — v življenji zanikrne stariše.

Ko je mladi France kazal bistro glavo in plemenito srce, pošljejo ga brižljivi stariši v latinske šole, katere je deloma v Mariboru deloma v Gradcu dovršil z najboljšim vspehom. Na to se brez posebnih ovinkov posveti težavnemu, sem ter tam hudo zaničevanemu pa vendar še zmirom največe časti vrednemu stanu duhovskemu. V semenišče vstopi v Celovci, kamor so se takrat slovenski dijaki iz naše škofije hodili bogoslovja učiti. Kako čedno so se morali gospod Franc Juvančič kot bogoslovec obnašati, svoje posle pa vestno in natančno spolnovati, spričuje dovolj ta okólnost, da so bili, če tudi sam še ne duhovnik, vendar že v četrtem letu prefekt ali nadzornik čez druge gospode bogoslovce tudi presbytere. Branili so se sicer resnobno tega odlikovanja ali ravnateljstvo njih je zavrnilo, češ, da ima ono določevati o tej zadevi in nikdo drug. Rečenemu nadzorništvu so se morali celo vклонiti vam vsem, kot vaš nekdanji kaplan, pa tudi vsemu slovenskemu svetu predobro znani knezoškof Anton Martin Slomšek, ki so bili Juvančičev šolski tovariš in pozneje mili prijatelj. S gospodom Juvančičem se zopet vleže v grob eden sedaj že redko sejanih učencev in gojencev iz slavne šole in čestite družbe Slomšekove.

Ker so bili preč. gospod Juvančič v tretjem letu bogoslovja še premladi, da bi bili s svojim sovrstnikom Antonom Slomšekom vred dne 8. septembra 1824 posvečeni v mešnika, prejeli so še le dne 24. avgusta 1825 od milostljivega knezoškofa Ignacija Zimmermann-a zakrament sv. mešnikovega posvečevanja. Po izvrstno dokončanih bogoslovskih naukih se podajo gospod Juvančič s preveselim srcem na trudapolno delo v vinograd Gospodov, v katerem so nasadili obilo rodnih trt in plodnih mladik, ki bodo še bogat sad prinašale, ko bode že večerni veter hliedel preko travé njihovega grobišča. Dne 29. oktobra 1825 so kapelansko službo nastopili v prijetni fari sv. Martina poleg Slovenskega Gradca; pa so tamkaj samó do 28. decembra istega leta pastirovali vsem vernikom v veliko spodbudo in prebudo duševno. Potem so bili za prvega kapelana premeščeni v prijazno Vitanjsko župnijo, kjer so pa tudi le kratko službovali; kajti bili so že dne 22. oktobra 1829 prestavljeni za prvega kapelana v slovečo faro novocerkovsko. Moj Bog! kdo bi si bil onokrat mislil, da bodo prav v tem krasnem kraji prebili skoro drugo dobro polovino svojega dušnopastirskega življenja. Začeni tu

kot kapelan svoje blaženo delovanje so ga dokončali kot velezaslužni dekan in župnik. Žal! da mi ni moči, natenko opisati vsestranskih zaslug, katere so si g. Juvančič že kot duhovni pomočnik pridobili in nabrali. Naglašam samo to, da so bili goreč oznanjevalec Božje besede, vnet spovednik, moder učenik in vodnik vseh njihovi skrbi izročeni ovčic. — Po smrti doktora Jožefa pl. Jakomini-ja († 28. marca 1830), moža blagega spomina, so morali gosp. Juvančič prevzeti ne lehek posel farnega provizora ali oskrbnika, katero službo so v občie zadovoljnost do 17. oktobra 1835 opravljali. In ko so tako že deset let vspešno in pohvalno delovali v Gospodovem vrtu, podelila se njim je dne 18. oktobra 1835 prelepa fara Vojniška, kjer so štiri in dvajset let blagonosno poslovali v telesno in duševno korist Vojniških faranov. Zopet obžaljujem, da ne morem približe pojasniti vseh čednosti, ki so odsevale na njih kot župniku, pa da ne morem korenito oceniti vseh obilnih dobrot, ki so njih skazali svojim ljubim Vojničanom. Rečem le toliko, da če imenujem moža previdnega in razumnega, miroljubnega in spravljivega, pa postavnega, natančnega in neumorno delavnega — sem imenoval častitega gospoda Juvančiča. Poje se njim posebna hvala, da so bili v vseh službenskih poslih sila vesten in natančen — natančen skoro do boječnosti. Vender mislim, da bodo pred natančnim Božjim sodnikom lažljaj dajali odgovor od prevelike natančnosti, kakor bi ga dajali od prevelike površnosti. Da pa ljubezen vojniških faranov do svojega nekdanjega dušnega pastirja še do danes ni ugasnila, očitno priča oni le tam na krsti ležeč krasni venec s svilnatim trakom, ki nosi napis: «Svojemu prijatelju stari Vojniški prijatelji!» V priznanje hvalevrednega oskrbovanja župnijske službe so bili od pokojnega knezovladike Antona Martina Slomška imenovani za knezofskijskega duhovnega svetovalca. Pač je bila resnica in bode, da kdor časti ne išče, on jo gotovo najde. Kdor beži pred častjo, kakor pred svojo senco, za tem hiti čast, kakor hiti senca za njim. Da kristijan! tvoja čast se toliko povišuje, kolikor se tvoj napuh ponižuje.

Po smrti novocerkovskega dekana Fr. Ksav. Križaj-a je bila dne 5. julija 1859 gosp. župniku Juvančiču izročena skrbipolna služba dekanijskega administratora in šolskega nadzornika za obširni novocerkovski okraj, dokler se niso dne 18. decembra istega leta stalno preselili k Novicerkvi kot farni predstojnik in dekan. Preljubi farani! ne tirjajte od mene, da bi vam moral, če bi tudi hotel in mogel, v tej urici na drobno razložiti vse, kar so pokojni gospod v pet in dvajset-letnem tukajšnjem župnikovanju dobrega storili za Boga, za vas, za celo škofijo, za svojo ožjo in širjo domovino. Zopet le gredoč omenjam, da so

bili gledé tako zvanih kanoničnih ali cerkveno-pravnih čednostij; čistosti, treznosti in radodarnosti neomadežan, vzgleden duhoven; da so bili ljubeznjiv in postrežljiv prijatelj svojim kapelanom ter dobrotljiv in milosrčen pastir vsem svojim župljanom, katere so menda le enkrat prav hudo razžalili, to pa v petek, ko so izdihnili svojo blago dušo. Kako radi so delali, priča tudi to, da so še kratko pred smrtjo vredili zapisnik rečij, celo dekanijo zadevajočih. Pač njim je moralo vodilo in pravilo biti svetopisemsko povelje: «V jutru zgodaj sejaj seme svoje; in na večer naj ti ne vtrne roka tvoja, ker ne veš, katero seme lepše požene to ali ono, ako pako obedve, tako tem bolje.» (Eccles. 11, 6.)

Da so bile zasluge umrlega gospoda različne in resnične, potrjujejo raznovrstne časti, ki so jih prejeli od duhovske in posvetne gosposke. Pred vsem povdarjam, da njim je hotel Bog sam že na tem svetu nekoliko poplačati ves trud za čast Božjo in za zveličanje duš s tem, da njih je toliko let ohranil veselozdravega in krepkovoljnega — dopolnili so 82 let svojega življenja in so tako postali starosta Lavantinske duhovščine. Na dalje so včakali predredko slovesnost zlate svete meše, katero so sebi in vsem svojim na veliko veselje služili dne 4. oktobra 1875 in so s tem postali častitljiv zlatomešnik.

Druga priznanja njihovih ne majhnih zaslug so prihajala od cerkvene in državne oblasti. Premilostljivi knezoškof Jakob Maksimilijan so njim leta 1873. podelili častno ime knezoškofjskega konzistorijalnega svetovalca in dne 27. junija 1874 so postali častni korar Lavantinske katedrale, kakor so že poprej bili kanonik Strasburškega kapitola. Ni, da bi preskočili še naslednje. Veseli glas o njihovem požrtvovalnem delovanju je došel celó pred prestol samega svetlega cesarja; in vsled tega so prejeli od mogočnega vladarja, zavoljo katerega Avstrijancem po pravici zavidajo vsi inostranski narodi, od tega preslavnega gospodarja, pravim, so pokojnik dne 24. oktobra 1882 prejeli vitežki križ ces. avstr. Franc-Jožefovega reda.

Kaj želite, da še dodam temu poročilu? Pa dovolj bode govora o hvali in slavi ranjkega gospoda. Pač ni treba, hvalnih pesnij popevati onemu, kateremu slavo pojó dobra dela. Res so trudoljubivi mož že v tem življenju prejeli nekoliko plačila za svoje vseobsežno delovanje, vendar kaj je posvetno povračilo? Prav živo opisuje z ozirom na bukve modrosti (Sap. 5, 9—12) sv. Janez Krisostom minljivost posvetne sreče rekoč: «Kaj so vse časti in veselice? Ponočne sanje so, ki zbežé z jutranjo zoro. Spomladne cvetice, ki ovené, ko mine spomlad; senca, ki zgine, ko zgine solnce; sopar, ki ga razkadi veter; vodeni mehuri, ki se razpršé v peno vodeno; pajčevina so, ki se brzo raztrga.» Pa tudi res, kako bi svet bil zamogel dostojno povrniti pokojnemu gospodu vso lju-

bezen, katero so nosili v svojej duši do Boga in do bližnjega — isti svet, ki je vaju kratko ljubiti, a dolgo sovražiti; oni isti svet, ki je vaju dobrote plačevati s grdo nehvaležnostjo? Lepi so sicer venci, katere ste položili tje le na mrtvaški oder umrlega gospoda, a kaj! ko se bodo le prehitro spremenili v solnčni prah. Samo venec, ki so si ga vrli gospod spletli iz krščanskih čednostij, ta bode nevelo cvel in cvel bode vekomaj.

Dvomiti ni, da kdor je poln ljubezni do Boga in bližnjega, ta zamore zaslužen plačilo le tam dobiti, kjer prebiva in kraljuje sama ljubezen, sama večna Božja ljubezen. Zato je morala tudi za vašega premilenega pastirja nastopiti doba, da prejmo svojemu prizadevanju primerno plačilo. Nekako pred štirinajstimi dnevi so se vlegli na bolniško posteljo — in so ta kratki čas vrlo dobro obrnili v svoj dušni dobiček. Pač njim je bil vedno na umu sv. apostola Paula opomin do Efežanov: »Kupujte si čas!« (Efež. 5, 16.) Kar so poprej učili, to so sedaj sami storili. Kdor tega sam ne stori, kar uči, podoben je obcestni roki, ki kaže potnikom, kod in kam naj gredó, sama pa se s mesta nikdar ne premakne. Ne takó pokojni gospod! Dvakrat so se dali prevideti s svetimi zakramenti, ki so najkrepkejša podpora na važni a nevarni poti v skrivnostno večnost. Kar so učili, ponavljam, to so tudi sami storili. Pač so se spominjali sv. Pavla, ki je vselej strepetal pri strašni misli, da ne bi bil, ko druge uči in svari, sam pogubljen. O krščanski poslušalci! to si zapišite globoko v svoja srca, da hočete tudi v dejanji izvrševati, kar ste od ranjkega gospoda slišali dobrega ali pa lepega na-njih zapazili. Če se je sv. Pavel, ta mogočni steber sv. katoliške cerkve, tresel; če je ta krepka cedra na Libanonu trepetala; če se je bal, pravim, slavni Taržan, da ne bi bil sam v pekel pahnen, med tem ko druge v nebesa pošilja; kaj naj mi porečemo, mi slabotni trsi in slabotne trstike tu doli v viharja polni nižavi? Vprašam, kaj bi pomagalo človeku, ko bi pridobil vse duše, svojo bi pa pogubil? Ravno zato so preč. g. Juvančič na smrtni postelji pred vsem iskali Božje podpore. Ali poleg te niso zanemarjali niti človeške pomoči — po zapovedi sv. pisma: »Sin! v svoji bolezni se ne zanemarjaj, ampak moli k Bogu in On te hoče ozdraviti. Pa pokliči tudi zdravnika; kajti njega je vstvaril Bog — in ti ga ne odstranjuj, ker njegovo delo je tebi potrebno. Najviši je vstvaril zdravila in moder mož njih ne bode zanemarjal.« (Sir. 38, 9. 12.) Nebo in zemlja zamoreta človeku nekako pomagati k zveličanju. Kdor bi hotel edno ali drugo lehkomišljeno zanemarjati, utegnil bi napósled oboje zapraviti.

Vrhu tega so pokojnik tudi druge posvetne reči prav pametno vredili. Svoje skromno premoženje so primerno razdelili med sorodnike, koristne zavode in med vse farne cerkve pa nekatere Mariji Devici posvečene podružnice novocerkovskega dekanata.

Nedavno so se poslovili od starih znancev in prijateljev tam gori na Koroškem, katere so po mnogih letih ravno letos znovič obiskali. Neposredno pred boleznijo so pogledali še v svoj rojstni kraj v rajsko-lepe Konjice. Pa častnega spomina je vsekako vredno tudi to, da so sleherno leto romali v prijetne Petrovče, počastit deviško Mater Marijo. Za tekoče leto so to pobožnost opravili na praznik sv. Uršule. Menda ne bode predrzno zaupanje v Marijino neomejeno pomoč, ako rečem, da je usmiljena Mati zvestemu sinu gotovo že stotno povrnila vso ljubezen in vso čast, katero so pokojnik na tem svetu skazali Kraljici nebes in zemlje.

In ko so bili tako z Bogom in s svetom spravljeni, pogledali so brez strahú nepreprosljivi smrti v blede obraz, dobro vedé, da je ona samo konec pozemeljskega, a začetek nebeškega življenja.

In v rano jutro dne 7. novembra se je od umerjočega trupla ločila neumerjoča duša — o da bi jo angeli le s tolikim veseljem sprejeli, s koliko žalostjo se mi danes poslovljamo od preblagega gospoda! Moramo se posloviti od njih — pa predno to storimo, naj vam ljubljene v Gospodu! naznanim še misel, ki se je v tem trenutju porodila v duši moji. Le-ta dan vaše žalosti dragi mi kristijani! je zajedno tudi dan slave za našo sveto katoliško vero. Semkaj pritecite vi vsi, ki zaničujete sveto vero in sovražite njene služabnike, ki glasno oznanujete, da ni treba dušnih pastirjev, da so brez koristi. Prihitite sem pa premišlujte mile solze mladih in starih, mož in žen, fantov in deklet — v obče vseh čislanih prebivalcev zale fare novocerkovske; potem pa vprašajte sami sebe: Umira tako brezkoristen mož? Se li tako žaluje za možem, ki naj bi bil zastonj živel življenje svoje? Ne trikrat ne. Tako živi in umerje le prijatelj Božji in ljubljeneec ljudstva; tako se spremlja neutrujen delavec na cerkvenem polji, se spremlja apostol mirú in sprave k sladkemu počitku v krilo matere zemlje.

In tako je nastopil prežalostni trenotek, v katerem se moramo vsaj za ta svet vedno ločiti od blagomilega gospoda. Zaprla so se njim za zmirom usta, da vam ne morejo slovesa sami govoriti s te le lece, s katere so vam poprej tako radi in tako navdušeno razlagali nauke Božje. Naj mesto njih pa jaz zamenim besedo, da zakličem: «Z Bogom ostanite prečastiti gospodi duhovni bratje! Ohranite me v prijateljskem spominu posebno pri svetih mešah in drugih svojih vsakdanjih molitvah in pobožnostih. Z Bogom ostanite vi preljubljeni farani! Ne jokajte za

menoj — za-mé le molite. A jokajte se nad seboj in svojimi grehi. «Bratje! čas je kratek, zato treba, da tisti, ki se jočejo, kakor bi ne jokali; in ki se veselé, kako bi se ne veselili; in ki kopujejo, kakor bi ne posedli; in ki svet uživajo, kakor bi ga ne uživali — kajti podoba sveta premine.» (I. Kor. 7, 29—31.) Živite tako, da ne bodete že pred smrtjo mrtvi, ampak še po smrti živi, večno živi. Za to pa skrbite, da bodo le dobra dela zapisovana v knjige vašega sedanjega življenja, da kader dospete to poslednjega poglavja, ki nosi napis: smrt — ko se namreč približa oni prevažni trenotek, ki bode odločil za vso vašo večnost, da bodo takrat vaša imena iz knjige tega revnega življenja zbrisana pa v bukve večno srečnega zapisana.»

Ti pa o sveti Lenart! Ti slavni patron te dične cerkve, ki prav danes, se vé, le v žalosti tvoj častiti god obhaja, izprosi ranjkemu gospodu, ki so tako močno za tvojo čast goreli — izprosi njim, mi Te vsi pohlevno prosimo: večni mir in pokoj; nam ostalim pa pridobi milost vseh milosti, da sveto živimo, srečno umerjemo in se večno zveličamo! Amen.

In tako je nastopil prejšnji trenotek, v katerem se mo-
tamo vsaj za ta svet vedno ločiti od blaženega gospoda. Na-
pila so se njim za xmitom usta, ki ne morejo slovesa sstan-
govoriti s te le feci, s katere s kateri tako radi in tako
navdušeno razskrali narke Boga. Vse to niti pa jaz zamenim
pesebo, da zakličem: «Z Bogom ostane prečisti gospodi du-
hovni draži! Očistite me v prijeteljskim spominu posebn pri-
svetih mošar in drugih svojih vsakdanjih molitvah in pobožno-
stih. Z Bogom ostane vi prejšnjim izanal. Ne jokajte za

